

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem ul. 28. října 117, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2015, č. j. 18 A 18/2014 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2015, č. j. 18 A 18/2014 - 23, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 4. 3. 2014, č. j. MSK 18827/2014, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 11. 2013, č. j. SMO/416882/13/DSC/Sad, ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 1. 7. 2013 v 11:50 hod. v Ostravě na ulici Na Beranovci jako řidič motorového vozidla značky Citroën nerespektoval svislou dopravní značku B1 – zákaz vjezdu všech motorových vozidel v obou směrech, jakož i tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Za uvedené jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2.000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány si opatřily dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny stěžovatele a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Také správně provedly právní kvalifikaci věci, řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce. Pokud stěžovatel poukazyval na nevěrohodnost výpovědí svědků (zasahujících strážníků městské policie), tyto podle krajského soudu neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. Vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž byli vázáni tím, aby případný zásah

do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem a nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by strážníci uvedené zásady překročili. Krajský soud neshledal ve výpovědích strážníků ani rozpory, pro které by z nich bylo možno vycházet. Dále neshledal důvod, aby byl jako svědek vyslechnut spolujezdec stěžovatele J. B. Krajský soud poukázal zejména na procesní strategii obrany stěžovatele, který se odmítl vyjádřit na místě samém, oznámení o přestupku odmítl také podepsat, a návrh na výslech svědka uvedl až v žalobě, ačkoli mohl uvedená tvrzení namítat a označený důkaz navrhopvat již v tomto oznámení o přestupku, což by byla naprosto přirozená reakce člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil. Krajský soud poukázal také na to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně, výpovědi strážníků byly bez rozporů jak každá zvláště, tak při vzájemném porovnání, a s nimi korespondovaly listinné důkazy v podobě oznámení přestupku a plánu, který vyznačoval místo a způsob spáchání dopravního přestupku.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V prvním stížním bodě stěžovatel brojil proti závěrům krajského soudu ve vztahu k výpovědím svědků. V dalším stížním bodě brojil zjištěnému skutkovému stavu věci. Skutkový průběh tak, jak je popsán strážníky, postrádá elementární motivaci stěžovatele k takovému jednání, a navíc je nelogický a nepravděpodobný. Stěžovatel poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích zasahujících strážníků. Krajský soud však tyto rozpory neshledal pro věc podstatnými. Podle stěžovatele však měl zrušit rozhodnutí krajského úřadu pro vady řízení. V dalším stížním bodě stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost z toho, že v žalobě navrhl, aby byl vyslechnut jako svědek spolujezdec stěžovatele J. B., který by mohl změnit pohled na dosud zjištěný skutkový stav. Krajský soud tento důkaz neprovedl, aniž by to zdůvodnil. Stěžovatel také vyjádřil nesouhlas s hodnocením krajského soudu, který označil návrh za nevěrohodný z důvodu jeho uplatnění až v žalobě. Je sice pravdou, že obecně jsou věrohodnější tvrzení uplatněná v dřívější fázi řízení, avšak je nutné reflektovat, že správní orgány jsou povinny objasnit skutkový stav také bez aktivní obhajoby obviněného. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu sepsal strážník Městské policie Ostrava J. K. dne 1. 7. 2013 oznámení o přestupku, ze kterého vyplývá, že stěžovatel uvedeného dne v 11:50 hod. řídil na ulici Na Baranovci vozidlo značky Citroën, aniž by byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a zároveň nerespektoval dopravní značku B1 – zákaz vjezdu motorových vozidel. Stěžovatel se odmítl k věci vyjádřit a odmítl podepsat oznámení o přestupku. Jako svědek je na oznámení uveden strážník R. N. K oznámení je připojen situační plánec, který vyznačuje místo a způsob spáchání dopravního přestupku. Součástí správního spisu je úřední záznam strážníka J. K., v němž se uvádí, že dne 1. 7. 2013 v 11:50 hod. při provádění dohledu se strážníkem R. N. na bezpečnost silničního provozu na ulici Na Baranovci spatřili vozidlo zn. Citroën, jehož řidič nerespektoval přechodné dopravní značení B1 zákaz vjezdu s dodatkovou tabulkou mimo vozidel stavby a zároveň porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Vozidlo zastavilo a řidič přistoupil k hlídce. Jelikož vzniklo podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, byl stěžovatel vyzván k prokázání totožnosti, k předložení dokladů a k podání vysvětlení. Stěžovatel s přestupkem nesouhlasil a nechtěl přestupek řešit na místě. Na otázku, kam potřebuje s vozidlem jet, odpověděl „po tom Vám nic není“. Proto strážník J. K. vypsál oznámení o přestupku, ke kterému se stěžovatel

pokračování

odmítl vyjádřit a podepsat ho. Proto bylo stěžovateli sděleno, že záležitost bude oznámena příslušnému správnímu orgánu. V podstatě shodný obsah má také úřední záznam sepsaný strážníkem R. N. Dne 3. 9. 2013 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku. Proti příkazu podal stěžovatel v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na den 8. 11. 2013, k němuž byl předvolán stěžovatel, jeho zmocněnec a zasahující strážníci. Stěžovatel se k ústnímu jednání nedostavil. Správní orgán I. stupně vyslechl předvolané svědky za přítomnosti stěžovatelova zmocněnce. Strážník J. K. vypověděl, že uvedeného dne kontrolovali dopravní značení, které bylo viditelné a správně umístěné. Skutečnost, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, strážník viděl asi od 25 m do okamžiku, kdy přijel ke strážníkům na vzdálenost asi 10 m. Svědek R. N. vypověděl, že dopravní značení bylo viditelné, na červenobílém sloupku. Vozidlo řízené stěžovatelem projelo působností dopravní značky B1, přičemž stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem. Jeho vozidlo zastavilo na vzdálenost 5 až 10 m od strážníků. Řidič vystoupil z vozidla a přistoupil ke strážníkům. Strážník J. K. poté řidiči oznámil, že je podezřelý z přestupku, protože projel zákazem vjezdu a nebyl připoután bezpečnostním pásem.

Dne 20. 11. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž byl stěžovatel uznán vinným tím, že dne 1. 7. 2013 v Ostravě na ulici Na Beranovci jako řidič motorového vozidla značky Citroën nerespektoval svislou dopravní značku B1 – zákaz vjezdu všech motorových vozidel v obou směrech, přičemž za jízdy nebyl ani připoután. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně (usnesení ze dne 13. 1. 2014), nedoplnil. O odvolání rozhodl krajský úřad napadeným rozhodnutím. Krajský úřad vyšel ze skutkových zjištění správního orgánu I. stupně. Podle jeho názoru oba strážníci stáli dostatečně blízko na to, aby dokázali rozpoznat, zda stěžovatel byl připoután bezpečnostním pásem. Ve vztahu k nerespektování dopravní značky B1 (zákaz vjezdu všech vozidel) krajský úřad uvedl, že oznámení sepsané na místě je doplněno situačním nákresem místa spáchání přestupku a umístění dopravních značek B1. Při ústním jednání oba strážníci shodně uvedli, že v době spáchání přestupku bylo dopravní značení dobře viditelné. Podle krajského úřadu strážníci neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost. Strážníci vypovídali ve vzájemné shodně a rovněž shodně s úředními záznamy založenými ve spise.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížným důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se dalšími námitkami, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě*

posouzena“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důležitých nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

Napadený rozsudek krajského soudu podle názoru Nejvyššího správního soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné. Odůvodnění závěrů krajského soudu splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. V dané věci stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že se krajský soud nezabýval návrhem na provedení svědecké výpovědi. Jak vyplývá z napadeného rozsudku, krajský soud se tímto návrhem zabýval a zdůvodnil, proč nepovažuje výslech svědka za nutný. Jednak poukázal na to, že stěžovatel návrh na další dokazování uvedl až v žalobě, přičemž jej mohl již v písemném vyjádření k přestupku, což by byla přirozená reakce člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil. Navíc se odmítl vyjádřit na místě samém v oznámení o přestupku, které také odmítl také podepsat. Návrh, aby byl vyslechnut svědek, stěžovatel neuvedl ani v průběhu správního řízení. Výpovědi zasahujících strážníků přitom byly bez rozporů jak každá zvláště, tak při vzájemném porovnání, jsou v souladu s listinnými důkazy (oznámení přestupku a plánek místa a způsobu spáchání přestupku), i úředními záznamy obou strážníků. S tímto hodnocením provedeným krajským soudem se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, který takové závěry považuje za plně přezkoumatelné a srozumitelné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel brojil proti zjištěnému skutkovému stavu věci.

Předně je třeba uvést, že dokazování ve správním řízení je upraveno v zákoně č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle ust. § 3 správního řádu má správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Procesní postup správního orgánu při dokazování je upraven v ust. § 51 a násl. správního řádu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgány postupovaly v souladu s citovanými ustanoveními. Dále je třeba uvést, že účastník řízení by své námitky proti přestupkovému rozhodnutí měl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně a nikoliv až v řízení o žalobě. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitk

pokračování

v obou instancích správního řízení. Jiný postup totiž může hodnocen jako účelový (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).

V daném případě se jedná o přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustí řidič tehdy, nerespektuje-li zákaz vjezdu motorových vozidel a není za jízdy připoután bezpečnostním pásem (§ 4 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Podle názoru Nejvyššího správního soudu obsah správního spisu poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že se stěžovatel dopustil předmětného jednání. Správní orgány vycházely z oznámení o přestupku, ve kterém je podrobně popsáno jednání stěžovatele, z plánu s vyznačením místa a způsobu spáchání přestupku, z úředních záznamů obou strážníků a z výpovědí strážníků u ústního jednání. Všechny tyto důkazy jsou vnitřně souladné a konzistentní. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Za této situace je polemika stěžovatele s dílčími tvrzeními obou strážníků irelevantní. Pro věc není podstatné, kde stěžovatel vozidlo zastavil, zda ho zastavil dobrovolně nebo na příkaz strážníků, resp. jak se choval po spáchání předmětného přestupku, jaká další vozidla strážníci zastavovali ap. Podle Nejvyššího správního soudu není skutkový průběh tak, jak je popsán strážníky, nelogický nebo dokonce fantaskní. Pokud byl stěžovatel přesvědčen o tom, že jeho chování bylo odlišné, než jak jej popisují strážníci, není zřejmé, z jakého důvodu taková tvrzení neuvedl na místě samém, např. do oznámení o přestupku, popř. ve vyjádření k němu, nebo v odvolacím řízení. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by strážníci měli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, resp. že by na ní byli jakkoliv zainteresováni a jejich závěry by nebylo možno použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). V obecné rovině lze souhlasit s tím, že obrazový záznam o jednání stěžovatele by podepřel tvrzení strážníků, ale podle konstantní judikatury patří přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Totéž platí i pro porušení zákazu vjezdu. Není běžné ani obvyklé, že by byl tento přestupek nějak dokumentován, např. pořízením fotografií nebo videozáznamu, proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Porušení právních předpisů stěžovatelem je prokázáno dvěma svědeckými výpověďmi strážníků, kteří byli vyslechnuti v rámci správního řízení, jakož i listinnými důkazy, přičemž stěžovatel ve správním řízení nepředložil žádný relevantní důkaz, který by spáchání přestupku relevantně zpochybnil.

S ohledem na výše uvedené byl podle Nejvyššího správního soudu skutkový stav zjištěn dostatečně, aby mohl být učiněn závěr, že stěžovatel porušil citovaná ustanovení právních předpisů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s právními závěry krajského soudu. Správní orgány i krajský soud postupovaly zcela v souladu s právní úpravou. Jednání stěžovatele podřadily pod relevantní skutkovou podstatu přestupku, přičemž se nedopustily ani jiných porušení zákona.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že označil některá žalobní tvrzení za nevěrohodná z důvodu jejich uplatnění až v žalobě. K této stížní námitce považuje Nejvyšší správní soud na nezbytné poukázat na to, že stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Přitom odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici odvolatele, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat. Pokud jde o rozsah přezkumu, platí pro odvolání v přestupkovém řízení tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán ve smyslu ust. § 89 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, zatímco

správnost rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání a jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je-li podáno pouze blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Krajský úřad i přes to, že stěžovatel nereagoval na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání, přezkoumal napadené prvostupňové rozhodnutí v souladu s ust. § 89 odst. 2 věta první správního řádu a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo v tom, aby skutková zjištění v odvolacím řízení rozporoval. Jakkoliv pro řízení ve správním soudnictví platí principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat nebo doplňovat správní řízení, protože soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. Ke shodným závěrům dospívá i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu